

Sygn. akt II KK 174/15

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 23 lipca 2015 r.,
sprawy **P. R.**
skazanego z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego
w Warszawie
z dnia 11 lutego 2015 r., sygn. akt II AKa 486 /14
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego
w Warszawie
z dnia 1 października 2014 r., sygn. akt XII K 306/12

p o s t a n o w i ł

I. Oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

**II. Zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 1 października 2014 r. sygn. akt XII K 306/12 Sąd Okręgowy w Warszawie skazał P. R. za dwa przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. na karę pięciu lat pozbawienia wolności.

W apelacji obrońca oskarżonego zaskarżył wyrok w całości i zarzucił mu obrazę art. 7 k.p.k., a także błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, zaś na wypadek nieuwzględnienia tych zarzutów postawił zarzut rażącej swoją surowością, w sposób niewspółmierny, kary. Podkreślić należy, że w ramach

zarzutu obrazy art. 7 k.p.k. wskazywał skarżący na dowolną oceny dowodu z wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań pokrzywdzonych. We wniosku końcowym skarżący domagał się uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem z dnia 11 lutego 2015 r. sygn. akt II AKa 486/14 Sąd Apelacyjny w Warszawie utrzymał wyrok w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca skazanego. Wyrokowi zarzucił rażące naruszenie prawa procesowego, a mianowicie art. 192 § 2 k.p.k. polegające na poczynieniu ustaleń faktycznych wbrew wnioskowi i wbrew treści opinii psychologów powołanych do udziału w czynności przesłuchania świadków. Podnosząc ten zarzut skarżący wniósł o uchylenie wyroku oraz poprzedzającego go wyroku sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

W pisemnym stanowisku co do kasacji prokurator Prokuratury Apelacyjnej w Warszawie wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna, co skutkowało jej oddaleniem w trybie określonym w art. 535 § 3 k.p.k. Rację ma prokurator w odpowiedzi na kasację, że zarzut obrazy art. 192 § 2 k.p.k. formalnie nie mógł zostać powołany w kasacji, skoro w postępowaniu odwoławczym nie przeprowadzano czynności w postaci przesłuchania świadka. Tylko bowiem przy przeprowadzeniu takiej czynności i stwierdzeniu przez sąd odwoławczy wątpliwości co do stanu psychicznego świadka, jego zdolności do postrzegania lub odtwarzania spostrzeżeń konieczne stałoby się przesłuchanie świadka z udziałem biegłego lekarza lub psychologa w toku postępowania odwoławczego. Skoro zaś sąd odwoławczy nie przeprowadzał takiej czynności, to nie mógł dopuścić się obrazy tego przepisu. Zresztą treść samego zarzutu naruszenia art. 192 § 2 k.p.k. wskazuje, że skarżącemu chodziło o to, iż ustalenia faktyczne poczyniono wbrew wnioskowi i treści zawartych w opiniach psychologów, którzy zostali powołani do czynności przesłuchania świadków. Już zatem treść zarzutu wskazuje, że w ogóle (nie tylko zatem przez sąd odwoławczy) nie mógł zostać naruszony przepis art. 192 § 2 k.p.k., skoro w czynności przesłuchania świadków przed sądem I instancji

uczestniczyli biegli psychologowie, a zatem zrealizowana została powinność określona tym przepisem. Treścią kasacji jest więc faktycznie zarzut, iż ustalenia faktyczne zostały poczynione wbrew treści tych opinii. Rzecz jednak w tym, że sposób oceny dowodów, w tym dowodów z opinii biegłych, jest ujęty w art. 7 k.p.k. Przepis ten formułuje zasadę swobodnej oceny dowodów, a nie formalnego związania sądu treścią przeprowadzonego dowodu. Już na zakończenie podnieść należy, że sąd odwoławczy bardzo obszernie odniósł się – w ramach zarzutu obraży art. 7 k.p.k. – do kwestii oceny przeprowadzonych dowodów, w tym także do treści opinii biegłych psychologów, wskazując jednocześnie, iż opinie te były zróżnicowane w swojej treści (str. 7-10 uzasadnienia wyroku), czego nie dostrzega skarżący.

Z tych powodów należało orzec jak w postanowieniu.